



# WILBUR

ROOFDIER

# SMITH

EN TOM CAIN



Hector Cross is terug!

XANDER

AVONTUUR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

*Egypte-serie*

*Woestijngod* (2014)  
*Vallei der koningen* (2015)  
*Het koningsgraf* (2015)  
*Magiër* (2015)

*Ballantyne-serie*

*Klauw van de valk* (2014)  
*Furie van de valk* (2014)  
*Triomf van de zon* (2014)

*Hector Cross-serie*

*Cirkel van het kwaad* (2013)

*Courtney-serie*

*Gouden leeuw* (2015)

Wilbur Smith  
met Tom Cain

# Roofdier



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV  
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

[www.xanderuitgevers.nl](http://www.xanderuitgevers.nl)

Oorspronkelijke titel: *Predator*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers (2016), 1 Londen  
Bridge Street, Londen SE1 9GF

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Francesco Guidicini

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

Copyright © 2016 Orion Mintaka

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 586 1 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor Niso, die als de Zon mijn dagen verlicht en als de Maan mijn nachten verheerlijkt. Dank je voor deze ontelbare momenten van geluk, mijn liefste.*



**H**ector Cross werd met een angstig gevoel wakker en bleef even liggen om zichzelf te oriënteren. Niet wetende wat hij kon verwachten, opende hij aarzelend zijn ogen. Toen zag hij het. Door de geopende dubbele deuren van de slaapkamer kwam het over de veranda op hem af. Het maanlicht schitterde in verschillende patronen op zijn gepantserde natte huid. Met zijn klauwen schrapend over de betonnen vloer waggelde het op hem af. De staart van het beest zwaaide bij elke loodzware stap langzaam heen en weer. De gele hoektanden hingen over zijn onderlip als in een kille grijns. Hectors keel kneep zich dicht en zijn borst spande zich toen er een golf van paniek door hem heen ging. De krokodil duwde zijn kop door de open deuren en bleef staan. Zijn blik was op hem gericht. Zijn ogen waren net zo geel als die van een leeuw, maar met zwarte streepjes als pupillen. Pas toen realiseerde Hector zich hoe kolossaal het dier was. Het blokkeerde de doorgang helemaal en torende boven Hector uit, die op het bed zat. Alle kansen op ontsnappen waren verkeken.

Hij kwam de schok gauw te boven en rolde van het matras af. Hij greep naar de knop van de la van het nachtkastje waarin zijn 9 mm Heckler & Koch-pistool lag en rukte het open. Zijn nagels schraapten wild over het hout toen hij naar het pistool zocht. Het was weg. De la was leeg. Hij was weerloos.

Hij rolde terug in de richting van het gigantische dier. Hij ging overeind zitten, vouwde zijn benen onder zich en drukte zijn rug tegen het hoofdeinde van het bed. Zijn handen hield hij bij zijn polsen gekruist voor zijn gezicht, als in een verdedigende

karatehouding. ‘Whaa! Wegwezen jij!’ schreeuwde hij, maar het beest vertoonde geen enkele angst. In plaats daarvan sperde het zijn kaken wijd open en waren de rijen vlijmscherpe, gele tanden te zien, die zo dik waren als Hectors eigen wijsvingers. Tussen de tanden zaten stukken rottend vlees van een prooi die hij had verslonden. De stank van zijn adem vulde de kamer als een verstikkende walm. Hector zat gevangen. Er was geen uitweg. Zijn lot was onvermijdelijk.

De kop van de krokodil veranderde en nam de vorm aan van een monsterlijk persoon die nog afschuwelijker was dan het reptiel dat het was geweest. Het was verminkt en begon te ontbinden. De ogen waren blind en melkwit. Maar Hector herkende het meteen. Het was het hoofd van de man die zijn vrouw had vermoord.

‘Bannock!’ gromde hij, terwijl hij terugdeinsde van het gehate beeld. ‘Carl Bannock! Nee, jij kan het niet zijn! Je bent dood. Ik heb je vermoord en je walgelijke lijf aan de krokodillen gevoerd. Laat me met rust en ga terug naar de hel waar je thuishoort.’ Hij kraamde onzin uit, maar hij kon het niet helpen.

Losse handen zonder lichaam reikten naar hem vanuit de duisternis en grepen zijn schouders vast. Ze begonnen aan hem te schudden.

‘Hector, lieverd! Word wakker! Alsjeblieft, wakker worden!’

Hij probeerde de lieflijke vrouwenstem te weerstaan en de handen van hem af te duwen, maar ze hielden vast. Met groeiende opluchting maakte hij zich los uit de nachtmerrie die hem in zijn greep hield. Uiteindelijk werd hij helemaal wakker.

‘Ben jij het, Jo? Zeg me dat jij het bent.’ Radeloos tastte Hector in het duister naar haar.

‘Ja, lieverd, ik ben het. Rustig maar. Het is goed nu. Ik ben hier.’

‘Licht,’ zei hij gehaast. ‘Doe het licht aan!’

Ze wong zich uit zijn armen en reikte naar het lichtknopje boven het hoofdeinde. De kamer baadde in het licht. Hij herkende de ruimte en herinnerde zich weer waar ze waren en waarom.

Ze waren in een koude herfstnacht te gast in een middeleeuws kasteel in Schotland aan de oever van de Tay.



Hector pakte zijn polshorloge van het tafeltje naast het bed en tuurde naar de wijzerplaat. Zijn handen trilden nog steeds. ‘Mijn god, het is bijna drie uur ’s ochtends!’ Hij trok Jo Stanley tegen zijn naakte borst. Na een poosje werd zijn ademhaling rustiger. Met de reflex van een getrainde militair schudde hij de laatste golven van de nachtmerrie van zich af en fluisterde tegen haar: ‘Het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt, liefste. Maar het onheil is al geschied. We zijn nu allebei wakker, dus misschien kunnen we er dan maar beter van profiteren.’

‘Je bent onverbeterlijk en onvermoeibaar, Hector Cross,’ antwoordde ze preuts, maar ze deed geen enkele moeite om zijn handen weg te duwen. Ze drukte zich juist tegen hem aan en zocht met haar lippen naar de zijne.

‘Je weet dat ik moeilijke woorden niet begrijp,’ zei hij en ze waren beiden even stil. Toen mompelde ze iets tegen zijn mond aan zonder zich van hem weg te trekken.

‘Je maakte me bang, liefste.’

Hij kuste haar harder, alsof hij haar het zwijgen wilde opleggen, en toen ze zijn mannelijkheid tegen haar buik voelde opzwellen en omhoogkomen, gaf ze toe. Ze was nog steeds vochtig van hun eerdere vrijpartij en bijna op slag wilde ze hem net zo graag als hij haar. Met haar armen rond zijn nek rolde ze op haar rug en terwijl ze hem op haar trok, spreidde ze haar benen en drukte ze haar heupen naar hem omhoog. Ze snakke naar adem toen ze hem diep in zich voelde glijden.

Het was veel te intens om lang te duren. Samen smolten ze snel en onvermijdelijk naar het duizelingwekkende hoogtepunt van hun opwinding. Nog steeds met elkaar verbonden, stortten ze zich in de afgrond. Langzaam keerden ze vanuit het niets waar hun passie hen naartoe had gebracht terug naar de werkelijkheid en geen van beiden kon iets zeggen totdat hun ademhalingen waren gekalmeerd. Uiteindelijk dacht ze dat hij in haar armen in slaap was gevallen, totdat hij zachtjes, bijna fluisterend aan haar vroeg: ‘Ik heb toch niets gezegd?’

Ze had haar leugen al klaar. ‘Niets samenhangends. Enkel wat

wartaal die nergens op sloeg.’ Ze voelde hoe hij zich ontspande en ging door met de schijnvertoning. ‘Waar droomde je over?’

‘Het was doodeng,’ antwoordde hij plechtig, waarbij hij zijn lach net niet helemaal kon verstoppen achter zijn serieuze toon. ‘Ik droomde dat ik de haak uit de bek van een tweeëntwintig kilo zware zalm haalde.’

**H**et was een stilzwijgende afspraak tussen hen. Het was de enige manier waarop ze de kwetsbare vlam van hun liefde voor elkaar brandend konden houden. Jo Stanley was met Hector samen sinds hun jacht op de twee mannen die zijn vrouw hadden vermoord. Toen ze er uiteindelijk in waren geslaagd om de twee te pakken te krijgen in het Arabische kasteel dat ze voor zichzelf hadden gebouwd midden in de jungle van Midden-Afrika had Jo verwacht dat Hector de moordenaars zou uitleveren aan de Amerikaanse autoriteiten voor een eerlijk proces en hun straf.

Jo was advocate en ze geloofde voor honderd procent in de regels van de wet. Maar Hector maakte zijn eigen wetten. Hij leefde in een wereld vol geweld waarin misdaden werden bestraft volgens de Bijbel: oog om oog, tand om tand.

Hector had de eerste moordenaar van zijn vrouw gedood zonder de regels van de wet toe te passen. Deze man heette Carl Bannock. Hector had hem aan zijn eigen krokodillen gevoerd, die hij als huisdieren in de kelders van het Arabische kasteel hield, waar Hector hem had aangehouden. De grote reptielen hadden Bannocks levende lichaam aan flarden gescheurd en verslonden. Jo was geen getuige geweest van de aanhouding en de executie van Carl Bannock, dus achteraf deed ze net alsof ze er niets van wist.

Ze was er echter wel bij geweest toen Hector de tweede moordenaar overmeesterde. Dit was een bruto die de naam Johnny Congo gebruikte. Door de rechtbank van Texas was hij al een keer veroordeeld tot de doodstraf, maar hij had weten te ontsnappen. Jo had flink ingegrepen om te voorkomen dat Hector Cross voor een tweede keer het recht in eigen handen zou nemen. Uiteindelijk

had ze gedreigd om hun relatie te beëindigen als Hector weigerde Congo uit te leveren aan de Texaanse autoriteiten.

Met tegenzin had Hector aan haar eisen voldaan. Het had enkele maanden geduurd, maar uiteindelijk had de rechtbank in Texas de oorspronkelijke doodstraf voor Johnny Congo opnieuw opgelegd en hem ook nog schuldig bevonden aan andere meervoudige moorden die hij had begaan sinds zijn ontsnapping uit de gevangenis. De datum waarop zijn executie zou worden uitgevoerd, was vastgesteld op 15 november, over twee weken.

'Jezus christus, Johnny, wat is er met je gezicht gebeurd?' Shelby Weiss, senior partner van het advocatenkantoor Weiss, Mendoza & Burnett (of Hebreëer, Wetback<sup>1</sup> & WASP<sup>2</sup> zoals hun minder succesvolle rivalen hen graag noemden) dat was gevestigd in Houston, zat in een klein hokje in Gebouw Twaalf van de Allen B. Polunsky Unit in West Livingston, Texas, oftewel de dodencel of Death Row. De muren om hem heen waren in een vage, versleten limoengroene kleur geschilderd. Hij sprak in een ouderwetse zwarte telefoonhoorn die hij in zijn linkerhand hield. Voor hem lagen een blocnote en een rij scherpe potloden. Aan de andere kant van het glas tegenover Weiss, in een hokje van precies dezelfde afmetingen maar dan met witte muren, stond Johnny Congo, zijn cliënt.

Congo was zojuist overgebracht naar de Verenigde Staten, nadat hij opnieuw was gearresteerd in de golfstaat Abu Zara, enkele jaren nadat hij was ontsnapt uit de Walls Unit, zoals de staatsgevangenis van Texas in Huntsville werd genoemd. Het merendeel van de tijd was hij op de vlucht geweest in Afrika en had hij aan de randen van het Tanganyikameer een eigen koninkrijk gecreëerd van het kleine staatje Kazundu, samen met zijn voormalige celmaat en seksslaaf, later zakenvriend en levenspartner, Carl Bannock. Hij was de link met Weiss. Zijn kantoor had Bannock

---

<sup>1</sup> Amerikaanse scheldnaam voor Latijns-Amerikaanse immigranten.

<sup>2</sup> Amerikaanse scheldnaam voor blanke Angelsaksische protestant uit Engeland (White Anglo-Saxon Protestant).

vertegenwoordigd bij zijn betrekkingen met het familiefonds dat was opgericht door zijn overleden adoptievader, Henry Bannock. Het werk was geheel legaal en extreem lucratief geweest, voor zowel Carl Bannock als Shelby Weiss. Weiss, Mendoza en Burnett vertegenwoordigden Bannock ook in zijn rol als exporteur van coltan, het erts waaruit tantaal, een kostbaarder metaal dan goud en een belangrijk element in veel elektrische producten, werd veredeld. Omdat het erts afkomstig was uit het oosten van Congo en dus kon worden beschouwd als een conflictmineeraal, net als bloeddiamanten, was dit aspect van Carl Bannocks zaken moreel gezien wat dubieuzer. Maar dan nog had hij het recht op de beste vertegenwoordiging die hij zich kon veroorloven. Zelfs als Shelby Weiss redenen had gehad om te vermoeden dat Bannock samenleefde met een ontsnapte misdadiger met wie hij samen verschillende smerige en zelfs illegale activiteiten ondernam, van drugsgebruik tot sekshandel, dan nog had hij daar geen bewijs voor. Bovendien had Kazundu geen uitleveringsverdrag met de vs, dus was het niet belangrijk.

Maar toen was Johnny Congo opgedoken in het Midden-Oosten en was hij gearresteerd door een voormalig officier van de Britse Special Forces, genaamd Hector Cross, die was getrouwd met de weduwe van Henry Bannock, Hazel. Dat maakte hem dus, bedacht Weiss, Carl Bannocks zwager, maar er was echter weinig sprake van broederlijke liefde in deze familie. Hazel was vermoord. Cross had Carl Bannock schuldig bevonden en wraak genomen. Bannock was nu van de aardkloot verdwenen.

Hector Cross had Johnny Congo gegrepen en overgedragen aan de us Marshalls in Abu Zara, dat wel een uitleveringsverdrag had met de Verenigde Staten. En daar zat hij dan, terug in de dodencel. Hij was duidelijk behoorlijk in elkaar geslagen. Geen prettige aanblik.

Johnny Congo zat in zijn hokje gepropt als een kanonskogel in een lucifersdoosje. Hij was een grote man, één meter drieëntachtig lang en stevig gebouwd. Hij droeg een gevangenispak dat bestond uit een wit katoenen polo met korte mouwen waaraan een witte,

elastische, pyjama-achtige broek was vastgenaaid. Er stonden twee grote zwarte hoofdletters op het rugpand, DR, die aangaven dat de doodstraf op hem wachtte. Het pak moest losjes zitten, maar bij Johnny Congo zat het zo strak als een tweede huid en de knopen stonden gespannen om de stof rond de spiermassa's bij zijn borst, schouders en bovenarmen bij elkaar te houden. Zijn gespierde bovenlichaam gaf hem het uiterlijk van een Minotaurus: het monster uit de Griekse mythologie dat half man, half stier was. Door jaren van waanzinnige luxe en hebzucht was Congo dik geworden, maar hij droeg zijn voorkomen als een wapen. Het was gewoon een andere manier om zich een weg door het leven te dringen en te treiteren. Zijn polsen en enkels waren geboeid en geketend. Maar wat zijn advocaat het meest opviel, waren de witte spalk die grof over zijn scheve en gehavende neus was geplaatst, de dikke en opgezwollen huid rond zijn kapotte mond en de manier waarop zijn diepdonkere West-Afrikaanse huid een rode en paarsige gloed had gekregen, zoals overrijpe pruimen.

‘Ik denk dat ik tegen een deur ben gelopen of zo,’ mompelde Congo door zijn telefoon.

‘Hebben de bewakers je dit aangedaan?’ vroeg Weiss. Hij probeerde bezorgd te klinken, maar was nauwelijks in staat om de opwindning in zijn stem te verbergen. ‘Als zij dit hebben gedaan, kan ik dit in de rechtbank gebruiken. Ik bedoel, ik heb het rapport gelezen en er staat duidelijk in dat je al in de boeien was geslagen toen ze je in Abu Zara achter de tralies zetten. Dus als jij hen niet hebt bedreigd en jezelf ook niet kon verdedigen, hadden ze geen reden om fysiek geweld tegen je te gebruiken. Het is niet veel, maar wel iets. En we kunnen alle hulp gebruiken die we kunnen krijgen. De executie staat gepland op 15 november. Dat is over minder dan drie weken.’

Congo schudde zijn grote, kaalgeschoren hoofd. ‘Het waren de bewakers niet, maar die blanke klootzak Hector Cross. Ik zei iets tegen hem en ik vermoed dat hij het er niet mee eens was.’

‘Wat heb je gezegd?’

Congo's schouders schokten toen hij laag en dreunend lachte.

Het klonk net zo bedreigend als het rommelende geluid van een donderslag in de verte. ‘Ik zei hem dat ik degene was geweest die de opdracht gaf om, en ik citeer, “je vuile kankerhoer” te vermoorden.’

‘O man...’ Weiss streek met de achterkant van zijn rechterhand over zijn voorhoofd en praatte toen weer in de telefoon. ‘Heeft iemand je gehoord?’

‘O ja, iedereen hoorde me. Ik sprak best luid.’

‘Verdomme, Johnny, je maakt het jezelf niet gemakkelijk.’

Congo stapte naar voren en leunde voorover, legde zijn ellebogen op de vensterbank voor hem. Hij staarde door het raam met zulke fonkelende ogen van woede dat Weiss terugdeinsde. ‘Ik had m’n redenen, man, ik had zo m’n redenen,’ gromde Congo. ‘Die klootzak Cross greep de enige persoon om wie ik in mijn hele verdomde leven ooit heb gegeven en voerde hem aan zijn krokodillen. Ze verslonden hem levend. Hoor je me? Die schubbig monsters vraten Carl levend op! Maar Cross was stom. Hij maakte twee fouten.’

‘O ja? Welke?’

‘Ten eerste: hij voerde mij niet aan de krokodillen. Ik had er niets van geweten als hij dat wel had gedaan. Ik was bewusteloos, man. Ik was volgespoten met een of ander kalmeringsmiddel, dus ik zou er niets van hebben gevoeld.’

Weiss tilde zijn rechterhand, met nog steeds een potlood tussen zijn vingers, op naar het glas. ‘Ho! Stop. Hoe weet je van de krokodillen af als je bewusteloos was op het moment dat ze je vriend opaten?’

‘Ik hoorde Cross’ mannen erover praten in het vliegtuig. Ze piesten in hun broek van het lachen toen ze elkaar vertelden hoe die kaken maalden en Carl om genade schreeuwde. Ze moeten blij zijn dat ik vastgebonden zat aan een stoel, gewikkeld in een aanhangernet. Als ik me had kunnen bewegen, had ik hun koppen van hun lijf gerukt en in hun reet gestampt.’

‘Maar je hebt geen enkel bewijs dat Carl dood is, toch? Ik bedoel, je hebt geen lichaam gezien?’

‘Hoe had ik een lichaam kunnen zien?’ riep Congo uit. Zijn

stem steeg verontwaardigd. ‘Ik lag plat en Carl bij de krokodillen! Waarom stel je me zo’n stomme vraag?’

‘Vanwege het Bannock-fonds,’ antwoordde Weiss zachtjes. ‘Zolang er geen bewijs is dat Carl Bannock dood is, en Hector Cross zal zeker geen bewijs willen leveren, want dat maakt hem een moordenaar, is het fonds verplicht om Carl zijn aandeel aan bedrijfswinsten uit te betalen. Theoretisch gezien kan iedereen die toegang had tot Carls bankrekeningen profiteren van dat geld. Dus ik vraag het opnieuw voor het rapport: heb je enig direct, persoonlijk bewijs dat Carl Bannock dood is?’

‘Nee, meneer,’ zei Johnny nadrukkelijk. ‘Ik heb alleen mensen horen praten, maar ik heb nooit iets gezien, want ik was de hele tijd knock-out. En nu ik er zo over nadenk, was ik nog steeds een soort van versuft in het vliegtuig. Misschien heb ik me het gesprek ingebeeld, misschien droomde ik of zo.’

‘Dat kan. Kalmerende drugs kunnen zeker een effect creëren dat lijkt op een soort roes. Het is heel goed mogelijk dat je eigenlijk nooit een gesprek hebt gehoord dat lijkt op dat wat je eerder noemde. Maar goed, je zei dat Cross twee fouten heeft gemaakt. Wat is de tweede?’

‘Hij gooide me niet uit het vliegtuig. Hij hoefde enkel maar de deur achterin te openen, mij eruit te schuiven en toe te kijken hoe ik viel.’ Johnny Congo floot zoals het geluid van een gewicht dat valt. ‘Alsmar naar beneden, zevenenhalve kilometer omlaag tot... bam!’ Hij sloeg met een gebalde vuist in zijn handpalm.

‘Je zou voor een gigantische krater hebben gezorgd,’ reageerde Weiss droogjes.

‘Jazeker,’ lachte Congo en hij knikte met zijn grote, kale hoofd. ‘Als het Cross was geweest in die stoel en ik zou naar hem hebben gekeken, had ik hem zonder te aarzelen eruit gegooid als een menselijke frisbee. Dat wilde hij ook doen. Dat zou hij ook hebben gedaan als dat stomme wijf van hem haar mond had gehouden.’

Weiss keek naar zijn blocnote en fronste terwijl hij terugbladerde naar iets wat hij op een eerder blaadje had geschreven. ‘Sorry, ik dacht dat je had gezegd dat ze was overleden.’

‘Ik heb gezegd dat ik haar had vermoord, zeg dat maar gewoon. Maar dit was een andere trut, eentje met wie hij wat begon nadat dat mens dood was. Ze is advocate, net als jij. Maar goed, Cross noemde haar Jo. Die trut begon tegen Cross te zeuren over hoe hij Carl niet had mogen vermoorden. In hoeverre hij wel niet de Amerikaanse wetten had overtreden... Ja, “de wet die ik uitoefen en waarin ik geloof, schat”, zo zei ze het. Het kwam erop neer dat als Cross met mij hetzelfde zou doen als wat hij met Carl had gedaan, hij nooit meer iets van haar lieflijke kut zou zien.’ Congo haalde zijn schouders op. ‘Geen idee waarom Cross zich zo door haar op zijn kop liet zitten. Ik zou het niet pikken, een of andere stomme slet die begint te zeiken en te preken over goed en kwaad. Ik zou hebben gezegd: “Je kut is van mij, trut.” Vervolgens zou ik haar een lesje leren, zodat ze niet nog een keer dezelfde fout zou maken, snap je?’

‘Ik zie het voor me, ja,’ antwoordde Weiss. ‘Maar jij ook? Laat me het voor je schetsen, gewoon voor de zekerheid. Toen jij uit de Walls Unit ontsnapte...’

Congo knikte. ‘Dat is eeuwen geleden.’

‘Klopt, maar daar trekt de wet zich niets van aan, want toen je ontsnapte, was dat twee weken voordat je zou worden geëxecuteerd. Je bent schuldig bevonden aan meerdere moorden en dan heb ik het nog niet eens over alle moorden die zijn uitgevoerd in opdracht van jou toen je in hechtenis zat. Je hebt alle mogelijke uitwegen om in beroep te gaan verspeeld. Ze waren van plan om je op een bed vast te binden, een naald in je arm te steken en toe te kijken tot je doodging. En dat is nu je probleem, Johnny. Dat is namelijk wat er nu alsnog gaat gebeuren. Je was een voortvluchtige. Je bent opnieuw aangehouden. Nu ben je weer precies terug bij af, bij de dag dat je in een waszak kroop, in de laadbak van een vrachtwagen werd gegooid en rechtstreeks door de hoofdboorten wegreed naar de Interstate.’

Als Weiss probeerde om Congo de ernst van de situatie te laten inzien, faalde hij. Het gezicht van de grote man vervormde zich tot een afzichtelijke, gewonde nabootsing van een glimlach. ‘Man, dat was een geweldige actie, nietwaar?’ zei hij.



Weiss bleef onbewogen kijken. ‘Ik ben een jurist, Johnny. Ik kan je niet feliciteren met iets wat overduidelijk een misdaad was. Maar, ja, objectief gezien snap ik dat zowel de planning als de uitvoering van de ontsnapping buitengewoon en zeer doeltreffend was.’

‘Juist. Dus hoe doeltreffend ga je nu voor mij zijn?’

Shelby Weiss droeg een stel handgemaakte Black Cabaret Deluxe-laarzen van Tres Outlaws in El Paso van vijfduizend dollar. Zijn pak kwam van Gieves & Hawkes op No.1 Savile Row in Londen. Zijn overhemden werden voor hem op maat gemaakt in Rome. Hij streek met zijn hand over de revers van zijn jasje en zei zachtjes: ‘Ik ben niet op deze manier gekleed doordat ik slecht ben in mijn werk. Ik zal je vertellen wat ik ga proberen: het onmogelijke. Ik zal een beroep doen op alle mensen die me nog iets verschuldigd zijn, elke connectie gebruiken die ik heb, mijn slimste collega’s met een stofkam door elke zaak laten gaan, om te zien of ik iets kan vinden waarmee ik in beroep kan gaan. Ik zal me een slag in de rondte werken, tot de laatste seconde. Maar ik ben graag helemaal eerlijk naar mijn cliënten en daarom moet ik je zeggen dat ik weinig hoop heb.’

‘Hm,’ bromde Congo. ‘Goed, ik volg je...’

Hij kwam overeind, zuchtte en tilde zijn geboeide handen op zodat hij de achterkant van zijn nek kon krabben. Toen begon hij rustig te praten en liet de stoere jongen, de gangsterhouding varen. Het was bijna alsof hij meer tegen zichzelf sprak dan tegen Weiss. ‘Mijn hele leven kijken mensen naar mij en ik hoor hen denken: hij is maar een grote, domme neger. De aantal keren dat ik een gorilla ben genoemd... soms denken ze zelfs dat het een compliment is. Net zoals op de middelbare school, toen ik als *left tackle* speelde voor de Nacogdoches Golden Dragons en coach Freeney zei: “Je speelde als een razende gorilla vandaag, Congo”, waarmee hij bedoelde dat ik een paar klootzakken van het andere team te grazen had genomen, zodat een knappe, fantastische quarterback een elegante worp kon maken en waardoor alle cheerleaders nat van onderen werden. En dan zei ik:

“Dank u, coach”, waarmee ik hem eigenlijk “Massa” noemde.’

Nu begon Congo steeds krachtiger te praten. ‘Maar vanbinnen wist ik dat ik niet dom was. Vanbinnen wist ik dat ik beter was dan zij. En nu begrijp ik heel goed waar ik sta. Dus ik wil dat je het volgende doet. Ik wil dat je contact opneemt met iemand die ik nog van vroeger ken, D’Shonn Brown.’

Weiss keek verrast. ‘Wat, dé D’Shonn Brown?’

‘Hoe bedoel je? Ik ken maar één kerel met die naam.’

‘En juist die D’Shonn Brown is een soort wonder. Opgegroeid in een buitenwijk en nu is hij nog geen eens dertig en hij heeft zijn eerste miljard al bijna binnen. Hij ziet er waanzinnig goed uit, heeft een prachtig verhaal te vertellen en alle mooie dames staan buiten zijn slaapkamer voor hem in de rij. Mooie vriend.’

‘Om eerlijk te zijn, heb ik hem al een tijdje niet gezien, dus ik ben niet helemaal op de hoogte van zijn huidige situatie, maar hij weet precies waar ik ben. Vertel hem de datum waarop ze mij naar Huntsville brengen voor de executie. Zeg hem dat ik hem erg graag nog een keer wil zien, je weet wel, voor een bezoek of zo voordat ze me op dat bed leggen en een naald in mijn arm steken. Zijn broer Aleutian en ik waren heel hecht. Loot is vermoord in Londen, door Cross. Dus dat hebben we met elkaar gemeen: we hebben allebei iemand verloren door dezelfde moordenaar. Ik zou graag mijn medeleven aan D’Shonn betuigen, hem de hand schudden, hem misschien nog een knuffel geven zodat hij weet dat ook wij heel hecht zijn.’

‘Je weet dat dat niet kan,’ reageerde Weiss. ‘De staat Texas staat het niet meer toe dat Death Row-gevangenen nog enige vorm van fysiek contact hebben met wie dan ook. Het beste wat hij kan doen is zijn medeleven betuigen aan jouw lichaam als je dood bent.’

‘Goed, zeg het hem, oké? Laat hem weten wat ik wil. Ik kan jou de volmacht geven over een bankrekening, nietwaar, om gerechtelijke kosten en dergelijke te betalen?’

---

3 Manier waarop slaven ‘meester’ zeiden tegen hun bazen.

‘Ja, dat kan.’

‘Oké, ik heb namelijk een rekening bij een particuliere bank, Wertmuller-Maier in Genève. Ik zal je het rekeningnummer en alle codes geven die je nodig hebt. Wat je als eerste moet doen, is iemand mijn kluis daar laten leeghalen en de inhoud naar jou laten opsturen, per expresse. Ik wil dat die kluis ontgrendeld en vervolgens verzegeld wordt, met wax of een ander soort troep, zodat ermee kan worden geknoeid. Haal dan drie miljoen dollar van mijn rekening. Twee miljoen is voor jou, als aanbetaling. Het andere miljoen is voor D’Shonn. Geef hem ook de kluis, hij kan hem openen. Zeg hem dat er persoonlijke dingen in zitten die veel voor mij betekenen en die ik bij me in de kist wil hebben als ik word begraven. Ik praat over een kist, want ik wil dat D’Shonn mijn begrafenis en de wake daarna regelt. Het moet een echte ceremonie worden die men nooit meer zal vergeten. Vraag hem namens mij om alle mensen van vroeger, toen we allemaal nog jochies waren, uit te nodigen om afscheid van me te komen nemen. Zeg hem dat ik dat erg zou waarderen. Wil je dat?’

‘Eén miljoen dollar voor alleen een begrafenis en een wake?’ vroeg Weiss.

‘O ja. Ik wil een stoet van rouwauto’s en limo’s, een dienst in een kathedraal of zo, en een knalfeest om mijn tijd hier op aarde te vieren: kaviaar en prime ribs om te eten, Crystal en Grey Goose bij de bar, al dat soort shit. Luister, een miljoen is niets. Ik las dat die computernerd die Facebook heeft opgericht tien miljoen aan zijn huwelijk heeft uitgegeven. Dat doet me eraan denken, Shelby, geef D’Shonn twee miljoen. Zeg hem dat hij het er dik bovenop moet leggen.’

‘Als dat is wat je wilt, kan ik dat zeker doen.’

‘Ja, dat wil ik. En maak indruk op hem door te zeggen dat het de wens is van een man die stervende is. Dat klinkt behoorlijk serieus, toch?’

‘Ja.’

‘Goed, zorg ervoor dat hij dat snapt.’

‘Absoluut.’